ורבי יוחנן אמר דבר תורה אפי' עשה אין בו. לפרושי גרייתא דקתני ולתו לתיפלוגי דר' יוחנן לתו תנא הוא דתנא כדתנן בפ"ק דכתובות (דף ח.), גבי חתנים מן הממין ומשני [יט] רב תנא ופליג ואר' יוחנן לא משני הכי תנא דמי דלוייתא אם כן היה לו לתנות בהדיא הכא זה מתנה לויה כדאיתא בסוף מכילתין (דף קטז:) ובהדיא תנן במס' כלים (פ"ג מ"ח) עזרת נשים מקודשת היתנו אמין טבול יום ונכנס לשם אכל בהר הבית ובחיל מותר ותני נמי בתמיד (דף כו.) דבא ויצא לו אכל מחיו הכהנים ומיהו מתוך פירכות הללו מיתרצא פירכא קמייתא דאע"ג דר' יוחנן לתו תנא הוא דלמא סבר לה כתנאי' דתמיד ובלים [כ] ולמאי דפירש בקונטר' טעמא דבריית אין טבול יום של טומאת קרי נכנס להר הבית משום דקסבר טבול יום זב זב דמי ואמרינן פ' אלו דברים (פסחים סז:) זב וכל זב לרבות בעל קרי ור' יוחנן דאמר אפילו עשה אין בו משום דקסבר טבול יום זב לתו כזב דמי אי אפשר דתנא דלא ס"ל הא [כא] ואיכא למ"ד טבול יום זב לתו כזב דמי אם כן תנא טבול יום זב לתו כזב דמי אי אפשר דפליגי דתנאי היא ואיכא למ"ד טבול יום זב לתו כזב דמי אם כן מיבעי ליה לתנא למתני אין בו עשה ועוד קשה מדאמרינן פרק ג' מיין (נזיר דף מה.) טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כיפורים ואי טבול יום לתו לממנ [כב] לויה למה לי קרא לרבות במחנה שכינה ומיהו מני למימר משום [כג] כרת אלטריך דאיירי ביה קרא אחין עושה כרת אלא מחומת העזרה ולפניה ועוד קשה דאי טעמא דרבי יוחנן משום דקסבר טבול יום זב לתו כזב דמי והא רבא אית ליה הך דרבי יוחנן בפסחים פרק המפה (דף נב.) ומשנינן ליה לרבא בכריתות פרק שני (דף י.) דמחוסר כיפורים זב כזב דמי [כד] אלא דאי הא לתו לאו כזב דמי [כה] ולאי הא לתו כזב דמי [כו] אלא לענין דיעבד אלא לענין פסח הבא בטומאה לא [כז] יאכלו ממנו זבים וזבות כדפי' לעיל בריש פרק שני (דף יז:) בשם ר"ל חייס ומיהו סוגיא דמזיר (דף מה.) קשה למה ספי' דטבול יום שרי במחנה לויה דמשמע התם דלפי' נאמר לטבול יום זב לתו כזב דמי אסור ליכנס למחנה לויה דקאמר התם מה להלן מועד מחוסר כיפורים לא עייל אף התם נמי במחנה לויה מחוסר כיפורים לא עייל ומקרא דריש התם דקתני התם בבריית ובפ' כל פתח להלן מועד לשער נקרוי לחימתי הוא נמי גזמן שטבל ועשה הערב שמש וגרסה דלוקין בטבול יום זב שלם [כח] לחיות שהוא טבול יום ומחוסר כיפורים לחיכא תרתי קאמר במחנה לויה וכי מסיק התם אלא לאמר מצי טבול יום זב לתו כזב דמי ואפי' הכי כיון דמחוסר כיפורים לא עייל כלומר לחיכא תרתי ולתו מלשון [כח] זבח דריש התם כן גבי מזר דכתיב יביא שתי תורים וגו' הוה לן למידרש הכי דלמא טבול יום זב לתו כזב דמי שרי דלתו מחוסר כפרה והא דאמר הכא כשרה קרי בו ביום וטבל דנכנס אע"פ שהוא טבול יום וגם מחוסר כיפורים הן הלו שני הדברים על טומאה אחת הלא טבול יום משום קרי [כט] ומחוסר כפרה משום לרעתו ולפי' הקונטרס ניחא דנקט בבריית ולא קרי ולא טמא שרץ ונבילה דטמא שרץ ולפילו טמא מת נכנסין להר הבית כדלהדיא בפסחים פ' אלו דברים (דף סז.) ובקונטר' פרק היה נוטל (דף כ:) ובקונטרס ניחא דנקט בבריית דלא שכיחי כולי האי כולי עלמא מדקתני סתם בגיעה במקצת היא. וסק"ד ומס"ד שהל וכו': ח] גלוין והוא הדין לטבול יום דקרי [ל] (ש"מ) בפ"מ ופכ"ו מ"ז, ופ"ק פ"ק דמקוה"ט גיר' הפפרים: י] פ"ל לפני החצר (גליון): יא] מיכח החדשה ליתי בכ"פ. ולפ"ו ר"ה לתתר מיכות הר הבית פס"ד ומס"ד שחידשו בה. בהלכותיה: יב] מעייל ידיה לעזרה כפ"ו (ש"מ): יג] שבאת להכביד עלי, כפ"ו (ש"מ, כתה"י): יד] במקצת (ש"מ): טו] פ"ל אף לזיבתן (ש"מ): טז] בפ"י אישתרי [ופירוקו בפ' מטיל]. וכגליון מיקן בפ"ל לא אישתרי: יז] פ"ו ג' הוא: יח] פ"ל התירה (ש"מ), ופ"ל התירה לו (ק"מ): יט] פ"ל דמשני (ב"מ): כ] בפ"מ נוסף אבל דוחק הוא לומר דפליגא הך ברייתא אמתניתין דתמיד וכלים: כא] בפ"ק נוסף וקיימינן דמשמע דהוה אמתניתין דתמיד לאו דלהלן ממקן (ש"מ): כב] פ"ל דמשום במחנה (ש"מ): כג] פ"ל דמשום (ש"מ): כד] בפ"מ נוסף וכ"ש טבול יום: כה] מיכח אלא ממקן (ש"מ): כו] בפ"מ נוסף וכ"ש כיפורים דזב כזב דמי כו' (ברכת ראש עמ"ס נזיר מה ע"א ד"ה ע"ג, ובעמ"ב): כז] פ"ל בעל שלש (ש"מ, צ"ק): כח] מלשון ובא דריש כפ"ל (ש"מ, יעב"ץ). וכפ"ק מקיים הגרסא שלפנינו ע"ש: כט] קרי (ב"מ, צ"ק): ל] פ"ק אברייתא אלא קמפרש אלישבא דברייתא דאפילו עשה אין בו ומדרבנן מיירי כולהו וכו' (ש"מ) [לא] ובכולהו טבולי יום קאמר אפילו (ש"מ). וגיר' פ"ק וכולהו טמאים איירי אפילו דטמאי מת ושרין: לב] לדברי דביאה במקצת שמה ביאה דדוקא משום דהוה לצערתו הותר לקירויו. וא"ת מנא ליה האי דיוקא רי"ל מדקתני וראה קרי וכו' כפ"ו (ש"מ), [וכפ"מ ד' ולגמ מסיים לשון מכו"פ, ולמנם בכמ"י ליתא פיום זכ]: לג] אבל בלילה או מאתמול כפ"ל (ש"מ): לד] ידיו לבהונות (ש"מ): לה] דייק עולא דטעמא משום כפ"ל (ש"מ): לו] כהנת איתיביה רבה לעולא מנחת כהנת נאכלת מנחת כהן אינה נאכלת ואי אמרת כהן ואפילו כהנת והכתיב כו' (גמ' חולין שם): לז] כפ"ל אלמא טבו"י דבעל קרי לאו כבעל קרי דמי דאי כבעל קרי כו'. לו לגריך לגרום דאלמא טבו"י דזב לאו כזב דמי דאי כזב דמי כר'. וכלמיסיס בפ"ד משום דלאו כזב דמי. ול"ע:

סמיכה נמי כתיב לפני ה' אפשר דמעייל ידיה וסמיך שחיטה נמי אפשר דעביד סכין ארוכה ושחיט הא מני שמעון התימני היא דתניא ושחט את בן הבקר לפני ה' א] ו]ולא השוחט לפני ה' שמעון התימני אומר מנין שיהיו ידיו של שוחט לפנים מן הנשחט ת"ל ושחט את בן הבקר לפני ה' שוחט ב] את בן הבקר יהא לפני ה' ג] אמר עולא אמר ריש לקיש א]טמא שהכניס ידו לפנים לוקה שנאמר [1]בכל קדש לא תגע ג] וגו' מקיש ביאה לנגיעה מה ד] נגיעה במקצת שמה נגיעה ה] אף ה]ביאה ו] במקצת שמה ביאה איתיביה רב הושעיא לעולא ז]מצורע שחל שמיני שלו להיות בערב הפסח וראה קרי בו ביום וטבל אמרו חכמים אע"פ שאין טבול יום אחר נכנם זה נכנם מוטב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת ח]ורבי יוחנן אמר ה] דבר תורה אפי' עשה אין בו שנאמר [2]ויעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלם בבית ה' לפני החצר החדשה מאי חצר החדשה ט] אמר ר' יוחנן י]שחידשו בה דברים (הרבה) ואמרו י]טבול יום אל יכנס למחנה לויה ואי אמרת ביאה במקצת שמה היכי מעייל ידיה (ו) בבהונות אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא א"ל ס מטונך" שאני מצורע הואיל והותר לצרעתו הותר לקיריו אמר רב יוסף קסבר עולא רובן זבים ונעשו טמאי מתים הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אביי מי דמי טומאה אישתראי זיבה לא אישתראי (ס) אמר ליה דלמא הכי קאמר מר רובן טמאי מתים ונעשו זבים הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אין (ג) ואכתי לא דמי מצורע היתירא הוא הואיל ואישתרי אישתרי טומאה דחויה היא להא אידחאי להא לא אידחאי אמר ליה רבא אדרבה איפכא מסתברא מצורע היתירא הוא להא אישתראי ולהא לא אישתראי טומאה דחויה הוא מה לי חד דחויא מה לי שתי דחיות לזיבתן טו]: **טומאה דישפרלי. שבאה מחמונה זיבה רשפוה עומדת במקומה ולא דמי למצורע דהתם ליכא למימר מיגו דקמייתא לא הוי מסירא ליה בתרייתא לא חמירא לך מקמייתא שהרי טמא היה ומותר אבל הכא כי הוה זיבה גרידתא הוו לסירי דשחט לפנים ומותר לאכול מזבחו [טז] לתו: **הואיל והותרו לטומאתן.** הקודמת אינן נאסרין מחמת החמרונה שהרי אף הרשפונה טומאה של כרת היתה והיו מותרים היום: **דישפרלי הואי** יז]. בהיתר גמור גזרה יח] עליו תורה ביתה במקלת טומאה**

ושחט את בן הבקר לפני ה'. שחל שמיני שלו. סתם במקלת היא: והיה לו היום לינכס להר הבית לחלל שער נקנור שלא נתקדש [יא] להכניס ידיו לבהונות: ורמה קרי. ובעל קרי אין נכנס להר הבית כדלמר' בחלה דבריס (פסחים דף סז:) זב וכל זב לרבות בעל קרי שמשחלה חוץ לשחי מחנות כדלמרינן התם: **לפי' טמא שרץ נכנס להר הבית ח]:** זה נכנס. ומכניס ידיו לעזרה ליתן מדם החטא ומלוג החמן על בהונותיו כדי שיטהר לאכול בקדש ובעל ושהו ישלחנו לעזרה היום לשחוט ולזרוק עליו אבל הוא לא יכנס לעזרה (ושוחט בקכין אחרוכה) [יב] דטבול יום שנכנס לעזרה בכרת כדלמרי' בהקומץ רבה (מנחות כז:): **מוטב יבוא עשה.** של בקר בים בו כרת: **וידחה עשה.** דלקולה טומחים מכר הבית אחין בו כרת אחין בו שנאמר ועוד כרת אחת אלא מחומת העזרה ולפניה. ומחוסר כיפורים אין חלו שני הדברים על טומאה אחת הלא טבול יום משום קרי [יב] ומחוסר כפרה משום לרעתו ולפי' הקונטרס ניחא דנקט בבריית ולא קרי ולא טמא שרץ ונבילה דטמא שרץ ולפילו טמא מת נכנסין להר הבית כדלמרינן בפסחים פ' אלו דברים (דף סז.) ובקונטרס ניחא דנקט בבריית דלא שכיחי כולי האי דוקא: **לפי' עשה אין בו.** כגון מקודש הימנו אחין עובדי כוכבים וטומאי מתים נכנסין לשם וכל שכן בעזרת נשים כדאמר התם אחין טבול יום נכנס לשם וכולהו [מייר] לחייבי ליה לעיל ונראה לפרש לדרבותא נקט ונראה קרי לחף על גב דמשתלח חוץ לשחי מחנות המיזו לו משום פסח: **שחידשו בה דברים ואמרו טבול יום אל יכנס למחנה לויה.** ות"ת מנלן שחידשו מטבול יום אימא שחידשו ממת עלמו או מטומת מת ויש לומר דמשמע דלא מחלו על חלר ומלר היינו עזרת נשים כדמוכח ביחזקאל (פרק מ) ואילו מת וטומת מת מנינו לחסורין לפילו בחול: **א"ל מטונך.** פירוש ממשלך שבאת להכביד עלי מלכיד עליך לחדרבה משם קייעתא לדברי [לב] דשחי מלוגע וכו' מדנקט ורשה קרי בו ביום משמע דווקא בו ביום דילמ בשעת היתר לרעת ואילו לשחר הוא נכנס לקירויו אבל [לג] מחמול לא ואי ביאה במקלת לא משמע לן אמה ביאה אלא לענין שלא יכנס לעזרה ולפניה ועוד קשה לחי לעמת דרבי יוחנן משום דקסבר טבול יום זב לתו כזב דמי והא רבא אית ליה הך דרבי יוחנן בפסחים פרק המפה (דף נב.) ומשנינן ליה לרבא בכריתות פרק שני (דף י.) דמחוסר כיפורים זב כזב דמי [לד] אלא דאי הא לתו לאו כזב דמי [לה] ולאי הא לתו כזב דמי [לו] אלא לענין פסח הבא בטומאה לא [לז] יאכלו ממנו זבים וזבות כדפי' לעיל בריש פרק שני (דף יז:) בשם ר"ל חייס ומיהו סוגיא דמזיר (דף מה.) קשה למה ספי' דטבול יום שרי במחנה לויה דמשמע התם דלפי' נאמר לטבול יום זב לתו כזב דמי אסור ליכנס למחנה לויה דקאמר התם מה להלן מועד מחוסר כיפורים לא עייל אף התם נמי במחנה לויה מחוסר כיפורים לא עייל ומקרא דריש התם דקתני התם בבריית ובפ' כל פתח להלן מועד לשער נקרוי לחימתי הוא נמי גזמן שטבל ועשה הערב שמש וגרסה דלוקין בטבול יום זב שלם [לח] לחיות שהוא טבול יום ומחוסר כיפורים לחיכא תרתי קאמר במחנה לויה וכי מסיק התם אלא לאמר מצי טבול יום זב לתו כזב דמי ואפי' הכי כיון דמחוסר כיפורים לא עייל כלומר לחיכא תרתי ולתו מלשון [לח] זבח דריש התם כן גבי מזר דכתיב יביא שתי תורים וגו' הוה לן למידרש הכי דלמא טבול יום זב לתו כזב דמי שרי דלתו מחוסר כפרה והא דאמר הכא כשרה קרי בו ביום וטבל אמרו חכמים אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס זה נכנס מוטב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת מ]ורבי יוחנן אמר ה] דבר תורה אפי' עשה אין בו שנאמר [2]ויעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלם בבית ה' לפני החצר החדשה מאי חצר החדשה ט] אמר ר' יוחנן י]שחידשו בה דברים (הרבה) ואמרו י]טבול יום אל יכנס למחנה לויה ואי אמרת ביאה במקצת שמה היכי מעייל ידיה (ו) בבהונות אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא א"ל ס מטונך" שאני מצורע הואיל והותר לצרעתו הותר לקיריו אמר רב יוסף קסבר עולא רובן זבים ונעשו טמאי מתים הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אביי מי דמי טומאה אישתראי זיבה לא אישתראי (ס) אמר ליה דלמא הכי קאמר מר רובן טמאי מתים ונעשו זבים הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אין (ג) ואכתי לא דמי מצורע היתירא הוא הואיל ואישתרי אישתרי טומאה דחויה היא להא אידחאי להא לא אידחאי אמר ליה רבא אדרבה איפכא מסתברא מצורע היתירא הוא להא אישתראי ולהא לא אישתראי טומאה דחויה הוא מה לי חד דחויא מה לי שתי דחיות לזיבתן טו]: **טומאה דישפרלי.** שבאה מחמונה זיבה רשפוה עומדת במקומה ולא דמי למצורע דהתם ליכא למימר מיגו דקמייתא לא הוי מסירא ליה בתרייתא לא חמירא לך מקמייתא שהרי טמא היה ומותר אבל הכא כי הוה זיבה גרידתא הוו לסירי דשחט לפנים ומותר לאכול מזבחו [טז] לתו: **הואיל והותרו לטומאתן.** הקודמת אינן נאסרין מחמת החמרונה שהרי אף הרשפונה טומאה של כרת היתה והיו מותרים היום: **דישפרלי הואי** יז]. בהיתר גמור גזרה יח] עליו תורה ביתה במקלת טומאה

שחל שמיני שלו. והיה לו היום לינכס להר הבית לחלל שער נקנור שלא נתקדש [יא] להכניס ידיו לבהונות: ורמה קרי. ובעל קרי אין נכנס להר הבית כדלמרי' בחלה דבריס (פסחים דף סז:) זב וכל זב לרבות בעל קרי שמשחלה חוץ לשחי מחנות כדלמרינן התם: **לפי' טמא שרץ נכנס להר הבית ח]:** זה נכנס. ומכניס ידיו לעזרה ליתן מדם החטא ומלוג החמן על בהונותיו כדי שיטהר לאכול בקדש ובעל ושהו ישלחנו לעזרה היום לשחוט ולזרוק עליו אבל הוא לא יכנס לעזרה (ושוחט בקכין אחרוכה) [יב] דטבול יום שנכנס לעזרה בכרת כדלמרי' בהקומץ רבה (מנחות כז:): **מוטב יבוא עשה.** של בקר בים בו כרת: **וידחה עשה.** דלקולה טומחים מכר הבית אחין בו כרת אחין בו שנאמר ועוד כרת אחת אלא מחומת העזרה ולפניה. ומחוסר כיפורים אין חלו שני הדברים על טומאה אחת הלא טבול יום משום קרי [יב] ומחוסר כפרה משום לרעתו ולפי' הקונטרס ניחא דנקט בבריית ולא קרי ולא טמא שרץ ונבילה דטמא שרץ ולפילו טמא מת נכנסין להר הבית כדלמרינן בפסחים פ' אלו דברים (דף סז.) ובקונטרס ניחא דנקט בבריית דלא שכיחי כולי האי כולי עלמא מדקתני סתם בגיעה במקצת היא. וסק"ד ומס"ד שהל וכו': ח] גלוין והוא הדין לטבול יום דקרי [ל] (ש"מ) בפ"מ ופכ"ו מ"ז, ופ"ק פ"ק דמקוה"ט גיר' הפפרים: י] פ"ל לפני החצר (גליון): יא] מיכח החדשה ליתי בכ"פ. ולפ"ו ר"ה לתתר מיכות הר הבית פס"ד ומס"ד שחידשו בה. בהלכותיה: יב] מעייל ידיה לעזרה כפ"ו (ש"מ): יג] שבאת להכביד עלי, כפ"ל (ש"מ, כתה"י): יד] במקצת (ש"מ): טו] פ"ל אף לזיבתן (ש"מ): טז] בפ"י אישתרי [ופירוקו בפ' מטיל]. וכגליון מיקן בפ"ל לא אישתרי: יז] פ"ו ג' הוא: יח] פ"ל התירה (ש"מ), ופ"ל התירה לו (ק"מ): יט] פ"ל דמשני (ב"מ): כ] בפ"מ נוסף אבל דוחק הוא לומר דפליגא הך ברייתא אמתניתין דתמיד וכלים: כא] בפ"ק נוסף וקיימינן דמשמע דהוה אמתניתין דתמיד לאו דלהלן ממקן (ש"מ): כב] פ"ל דמשום במחנה (ש"מ): כג] פ"ל דמשום (ש"מ): כד] בפ"מ נוסף וכ"ש טבול יום: כה] מיכח אלא ממקן (ש"מ): כו] בפ"מ נוסף וכ"ש כיפורים דזב כזב דמי כו' (ברכת ראש עמ"ס נזיר מה ע"א ד"ה ע"ג, ובעמ"ב): כז] פ"ל בעל שלש (ש"מ, צ"ק): כח] מלשון ובא דריש כפ"ל (ש"מ, יעב"ץ). וכפ"ק מקיים הגרסא שלפנינו ע"ש: כט] קרי (ב"מ, צ"ק): ל] פ"ק אברייתא אלא קמפרש אלישבא דברייתא דאפילו עשה אין בו ומדרבנן מיירי כולהו וכו' (ש"מ) [לא] ובכולהו טבולי יום קאמר אפילו (ש"מ). וגיר' פ"ק וכולהו טמאים איירי אפילו דטמאי מת ושרין: לב] לדברי דביאה במקצת שמה ביאה דדוקא משום דהוה לצערתו הותר לקירויו. וא"ת מנא ליה האי דיוקא רי"ל מדקתני וראה קרי וכו' כפ"ו (ש"מ), [וכפ"מ ד' ולגמ מסיים לשון מכו"פ, ולמנם בכמ"י ליתא פיום זכ]: לג] אבל בלילה או מאתמול כפ"ל (ש"מ): לד] ידיו לבהונות (ש"מ): לה] דייק עולא דטעמא משום כפ"ל (ש"מ): לו] כהנת איתיביה רבה לעולא מנחת כהנת נאכלת מנחת כהן אינה נאכלת ואי אמרת כהן ואפילו כהנת והכתיב כו' (גמ' חולין שם): לז] כפ"ל אלמא טבו"י דבעל קרי לאו כבעל קרי דמי דאי כבעל קרי כו'. לו לגריך לגרום דאלמא טבו"י דזב לאו כזב דמי דאי כזב דמי כר'. וכלמיסיס בפ"ד משום דלאו כזב דמי. ול"ע:

ורבי יוחנן אמר דבר תורה אפי' עשה אין בו. לפרושי גרייתא דקתני ולתו לתיפלוגי דר' יוחנן לתו תנא הוא דתנא כדתנן בפ"ק דכתובות (דף ח.), גבי חתנים מן הממין ומשני [יט] רב תנא ופליג ואר' יוחנן לא משני הכי תנא דמי דלוייתא אם כן היה לו לתנות בהדיא הכא זה מתנה לויה כדאיתא בסוף מכילתין (דף קטז:) ובהדיא תנן במס' כלים (פ"ג מ"ח) עזרת נשים מקודשת היתנו אמין טבול יום ונכנס לשם אכל בהר הבית ובחיל מותר ותני נמי בתמיד (דף כו.) דבא ויצא לו אכל מחיו הכהנים ומיהו מתוך פירכות הללו מיתרצא פירכא קמייתא דאע"ג דר' יוחנן לתו תנא הוא דלמא סבר לה כתנאי' דתמיד ובלים [כ] ולמאי דפירש בקונטר' טעמא דבריית אין טבול יום של טומאת קרי נכנס להר הבית משום דקסבר טבול יום זב זב דמי ואמרינן פ' אלו דברים (פסחים סז:) זב וכל זב לרבות בעל קרי ור' יוחנן דאמר אפילו עשה אין בו משום דקסבר טבול יום זב לתו כזב דמי אי אפשר דתנא דלא ס"ל הא [כא] ואיכא למ"ד טבול יום זב לתו כזב דמי אם כן תנא טבול יום זב לתו כזב דמי אי אפשר דפליגי דתנאי היא ואיכא למ"ד טבול יום זב לתו כזב דמי אם כן מיבעי ליה לתנא למתני אין בו עשה ועוד קשה מדאמרינן פרק ג' מיין (נזיר דף מה.) טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כיפורים ואי טבול יום לתו לממנ [כב] לויה למה לי קרא לרבות במחנה שכינה ומיהו מני למימר משום [כג] כרת אלטריך דאיירי ביה קרא אחין עושה כרת אלא מחומת העזרה ולפניה ועוד קשה דאי טעמא דרבי יוחנן משום דקסבר טבול יום זב לתו כזב דמי והא רבא אית ליה הך דרבי יוחנן בפסחים פרק המפה (דף נב.) ומשנינן ליה לרבא בכריתות פרק שני (דף י.) דמחוסר כיפורים זב כזב דמי [כד] אלא דאי הא לתו לאו כזב דמי [כה] ולאי הא לתו כזב דמי [כו] אלא לענין דיעבד אלא לענין פסח הבא בטומאה לא [כז] יאכלו ממנו זבים וזבות כדפי' לעיל בריש פרק שני (דף יז:) בשם ר"ל חייס ומיהו סוגיא דמזיר (דף מה.) קשה למה ספי' דטבול יום שרי במחנה לויה דמשמע התם דלפי' נאמר לטבול יום זב לתו כזב דמי אסור ליכנס למחנה לויה דקאמר התם מה להלן מועד מחוסר כיפורים לא עייל אף התם נמי במחנה לויה מחוסר כיפורים לא עייל ומקרא דריש התם דקתני התם בבריית ובפ' כל פתח להלן מועד לשער נקרוי לחימתי הוא נמי גזמן שטבל ועשה הערב שמש וגרסה דלוקין בטבול יום זב שלם [לח] לחיות שהוא טבול יום ומחוסר כיפורים לחיכא תרתי קאמר במחנה לויה וכי מסיק התם אלא לאמר מצי טבול יום זב לתו כזב דמי ואפי' הכי כיון דמחוסר כיפורים לא עייל כלומר לחיכא תרתי ולתו מלשון [לח] זבח דריש התם כן גבי מזר דכתיב יביא שתי תורים וגו' הוה לן למידרש הכי דלמא טבול יום זב לתו כזב דמי שרי דלתו מחוסר כפרה והא דאמר הכא כשרה קרי בו ביום וטבל אמרו חכמים אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס זה נכנס מוטב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת מ]ורבי יוחנן אמר ה] דבר תורה אפי' עשה אין בו שנאמר [2]ויעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלם בבית ה' לפני החצר החדשה מאי חצר החדשה ט] אמר ר' יוחנן י]שחידשו בה דברים (הרבה) ואמרו י]טבול יום אל יכנס למחנה לויה ואי אמרת ביאה במקצת שמה היכי מעייל ידיה (ו) בבהונות אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא א"ל ס מטונך" שאני מצורע הואיל והותר לצרעתו הותר לקיריו אמר רב יוסף קסבר עולא רובן זבים ונעשו טמאי מתים הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אביי מי דמי טומאה אישתראי זיבה לא אישתראי (ס) אמר ליה דלמא הכי קאמר מר רובן טמאי מתים ונעשו זבים הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן אמר ליה אין (ג) ואכתי לא דמי מצורע היתירא הוא הואיל ואישתרי אישתרי טומאה דחויה היא להא אידחאי להא לא אידחאי אמר ליה רבא אדרבה איפכא מסתברא מצורע היתירא הוא להא אישתראי ולהא לא אישתראי טומאה דחויה הוא מה לי חד דחויא מה לי שתי דחיות לזיבתן טו]: **טומאה דישפרלי.** שבאה מחמונה זיבה רשפוה עומדת במקומה ולא דמי למצורע דהתם ליכא למימר מיגו דקמייתא לא הוי מסירא ליה בתרייתא לא חמירא לך מקמייתא שהרי טמא היה ומותר אבל הכא כי הוה זיבה גרידתא הוו לסירי דשחט לפנים ומותר לאכול מזבחו [טז] לתו: **הואיל והותרו לטומאתן.** הקודמת אינן נאסרין מחמת החמרונה שהרי אף הרשפונה טומאה של כרת היתה והיו מותרים היום: **דישפרלי הואי** יז]. בהיתר גמור גזרה יח] עליו תורה ביתה במקלת טומאה

שחל שמיני שלו. והיה לו היום לינכס להר הבית לחלל שער נקנור שלא נתקדש [יא] להכניס ידיו לבהונות: ורמה קרי. ובעל קרי אין נכנס להר הבית כדלמרי' בחלה דבריס (פסחים דף סז:) זב וכל זב לרבות בעל קרי שמשחלה חוץ לשחי מחנות כדלמרינן התם: **לפי' טמא שרץ נכנס להר הבית ח]:** זה נכנס. ומכניס ידיו לעזרה ליתן מדם החטא ומלוג החמן על בהונותיו כדי שיטהר לאכול בקדש ובעל ושהו ישלחנו לעזרה היום לשחוט ולזרוק עליו אבל הוא לא יכנס לעזרה (ושוחט בקכין אחרוכה) [יב] דטבול יום שנכנס לעזרה בכרת כדלמרי' בהקומץ רבה (מנחות כז:): **מוטב יבוא עשה.** של בקר בים בו כרת: **וידחה עשה.** דלקולה טומחים מכר הבית אחין בו כרת אחין בו שנאמר ועוד כרת אחת אלא מחומת העזרה ולפניה. ומחוסר כיפורים אין חלו שני הדברים על טומאה אחת הלא טבול יום משום קרי [יב] ומחוסר כפרה משום לרעתו ולפי' הקונטרס ניחא דנקט בבריית ולא קרי ולא טמא שרץ ונבילה דטמא שרץ ולפילו טמא מת נכנסין להר הבית כדלמרינן בפסחים פ' אלו דברים (דף סז.) ובקונטרס ניחא דנקט בבריית דלא שכיחי כולי האי כולי עלמא מדקתני סתם בגיעה במקצת היא. וסק"ד ומס"ד שהל וכו': ח] גלוין והוא הדין לטבול יום דקרי [ל] (ש"מ) בפ"מ ופכ"ו מ"ז, ופ"ק פ"ק דמקוה"ט גיר' הפפרים: י] פ"ל לפני החצר (גליון): יא] מיכח החדשה ליתי בכ"פ. ולפ"ו ר"ה לתתר מיכות הר הבית פס"ד ומס"ד שחידשו בה. בהלכותיה: יב] מעייל ידיה לעזרה כפ"ו (ש"מ): יג] שבאת להכביד עלי, כפ"ל (ש"מ, כתה"י): יד] במקצת (ש"מ): טו] פ"ל אף לזיבתן (ש"מ): טז] בפ"י אישתרי [ופירוקו בפ' מטיל]. וכגליון מיקן בפ"ל לא אישתרי: יז] פ"ו ג' הוא: יח] פ"ל התירה (ש"מ), ופ"ל התירה לו (ק"מ): יט] פ"ל דמשני (ב"מ): כ] בפ"מ נוסף אבל דוחק הוא לומר דפליגא הך ברייתא אמתניתין דתמיד וכלים: כא] בפ"ק נוסף וקיימינן דמשמע דהוה אמתניתין דתמיד לאו דלהלן ממקן (ש"מ): כב] פ"ל דמשום במחנה (ש"מ): כג] פ"ל דמשום (ש"מ): כד] בפ"מ נוסף וכ"ש טבול יום: כה] מיכח אלא ממקן (ש"מ): כו] בפ"מ נוסף וכ"ש כיפורים דזב כזב דמי כו' (ברכת ראש עמ"ס נזיר מה ע"א ד"ה ע"ג, ובעמ"ב): כז] פ"ל בעל שלש (ש"מ, צ"ק): כח] מלשון ובא דריש כפ"ל (ש"מ, יעב"ץ). וכפ"ק מקיים הגרסא שלפנינו ע"ש: כט] קרי (ב"מ, צ"ק): ל] פ"ק אברייתא אלא קמפרש אלישבא דברייתא דאפילו עשה אין בו ומדרבנן מיירי כולהו וכו' (ש"מ) [לא] ובכולהו טבולי יום קאמר אפילו (ש"מ). וגיר' פ"ק וכולהו טמאים איירי אפילו דטמאי מת ושרין: לב] לדברי דביאה במקצת שמה ביאה דדוקא משום דהוה לצערתו הותר לקירויו. וא"ת מנא ליה האי דיוקא רי"ל מדקתני וראה קרי וכו' כפ"ו (ש"מ), [וכפ"מ ד' ולגמ מסיים לשון מכו"פ, ולמנם בכמ"י ליתא פיום זכ]: לג] אבל בלילה או מאתמול כפ"ל (ש"מ): לד] ידיו לבהונות (ש"מ): לה] דייק עולא דטעמא משום כפ"ל (ש"מ): לו] כהנת איתיביה רבה לעולא מנחת כהנת נאכלת מנחת כהן אינה נאכלת ואי אמרת כהן ואפילו כהנת והכתיב כו' (גמ' חולין שם): לז] כפ"ל אלמא טבו"י דבעל קרי לאו כבעל קרי דמי דאי כבעל קרי כו'. לו לגריך לגרום דאלמא טבו"י דזב לאו כזב דמי דאי כזב דמי כר'. וכלמיסיס בפ"ד משום דלאו כזב דמי. ול"ע:

(פסחים שם) : **אידי ואידי עשה כו'.** לקיימא לן בממנות בהקומץ רבה (כז:) מחוסר כפורים שנכנס למקדש עונש כרת, ואפ"ל טבול יום ושאר כל הטמאים (ביבמות שם) : **מטונך.** הגעמיך (חולין קלב.) **הואיל והותר לצרעתו.** הואיל והותרה לו אותה בילה מקלת לצרעתו עב"ם שעונש כרת משום מחוסר כפורים והמיזו הכתוב לכתיב לפני ה', הותרה לו אף לקרויו (פסחים שם וכע"ז יבמות שם). אלמא הואיל ואישתרי אי אישתרי מד היקורא דאישתרי נמי אילך דהוי בגיעה (ביבמות שם) :

שיטה מקובצת

מוטב יבא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת. פרש"י שאין עונש כרת אלא מן המוחה ולפניה. ממשע (הכי) [הכא] דטבול יום דקרי כקרי דמי, ומקה טומא מדא דאין בה הכרת בעריתא, [ועוד מקה ממנתי דתמיד] (פ"ג מ"ח) דתני מיכא קרי לאחד מהם כולן ושולל מהמיכה שהולכת אחר המוקד, ומזומה בית המוקד היתה מציה מקדש ותליה בחול, אלמא בעל קרי דזב כזב דמי [לו] היקר יכול ליכנ אלל אחיו. לכן נראה דר' יוחנן אחת לפרושי הבריית, ועתה ניחא הלי דתמיד דכיון דליכא אלא טומאה דרבנן לית ליה לר' יוחנן דאמר טבול יום זב לתו כזב דמי, אלמא בעל כרת אחין בו כרת. ואיכא למ"ד טבול יום זב לתו כזב דמי, ומ"ק יבא עשה כו' אחין בו כרת אלא מיקור מדרבנן דרבנן לא חלקו בין טומאה לטומאה

[טומאה] **דחויה היא.** כלומר בקומי נדמית מלגא [ג] דיחוי בעלמא על ידי נסיעות עון שהרי מלגא ולא בהיתר גמור [ד] לטומאת מת לחידי ולא לטומאת זיבה: **דתרוייהו.** תלני ורבא סבירא להו טומאה דחויה היא בצבור וכ"מ [ה] מלן לחמר בפ"ק דיומא (דף ו:) לחמר סומרה היא בציבור יחיד בעקוס רבים: **לימא מסייע ליה.** לעולא לחמר בילה במקלת שמה בילה: **פרף לסמיכה אחיטה.** כלחמיב [ו] וסמך ושחט: **חוץ מזו.** של לשם מלורע: **שחיטה נשער נקנור.** הוא שער [ז] המזרחי כדתנן בשקלים (פ"ו מ"ג) שבמזרח שער נקנור וחלל שער [ח] לא מתקדש בקדושת העזרה כלחמרי בכילד לולין (פסחים פה:) לפי שהמלורע עומד שם ומכניס ידיו [ט] לעזרה ושם מוליחין לו לת השם וסומך עליו וחוזר ומכניסו למקום שחיטתו ושוחטו מפני שחין מלורע יכול ליכנס בעזרה ולסמוך: **עד שמוין עליו מדם חטאתו.** לח עליו ממש לחמר שחין נותנין על גבוחת חלח מדם השם חלח שזורקין בשבילו דם חטאתו ודם חשמו: **ליעייל ידיה.** [י] לתוך הפתח ולסמוך ולשחטיה חלל הפתח להא כל הפתחים שהיו רחבן עשר חמות [יא] וחמש מהן בלפון וחמש מהן בדרום שהפתח מכוון כנגד פתחו של היכל בחמלע העזרה [יב] ויכול לשחוט לפני לפונו של פתח דהוה ליה לפון וקס"ד רבי היה לחמר כל לפון העזרה כשר לשחיטת קדשים [יג] ולח לפון שבמקום לריסת רגלי כהנים וישרחל כדחמר לעיל [דף כ.]: **מרחץ לפון.** לפון הכשר (מהן) לשחיטת קדשי קדשים רחוק מן הפתח יותר מכ"ב חמה מקום לריסת ישרחל ומקום לריסת כהנים דכל חחת מהן י"ח חמה במסכת מדות (פ"ב מ"ג) [וכ"ע לג.]. [יד] לחמר (יומח לג.) מיזהו לפון מקיר מזבח ועד כותל העזרה כנגד לפונו של מזבח ותו לח הילכך לריך להחזילו בלפון המזבח ויכול לשחוט בכל לפון שבעזרה: **ונעבד פישפש.** ופירושו פתח קטן כדחמן במסכת שקלים [טו] שבמזרח בשער ניקנור ושני פתחים היו לו לחד מימינו ולחד משמלו והן מחזבח פתחים שהיו מזבחוים כנגד הפתחים. והכח [יב] פרכינן ונעביד פתח קטן בכותל לפוני של עזרה כנגד המזבח ויעמוד מלורע בחללו ויכנים ידו [יג] ויסמוך לי לגו דבילה במקלת שמה בילה: **הכל נכתב.** כך לחמר דוד כל פתח [יד] העזרה ומדותיה ובנין כל הבית נמסר לי מיד ה' ואין להוסיף על החסבון [טז] ובילה במקלת לח שמה [טו] בילה: **אמר רב יוסף.** לעולם רבי היה [טז] ודקלמרת ליעול וליסמוך כל הסומך כו': **מאי קסבר.** הלי תנא לחמר כל הסמיכות לריכות תכף לסמיכה שחיטה חוץ מזו: **ליעול וליסמוך בהדיא דרחמנא לחמר.** לו שיכנס ויסמוך: **שמא ירבה בספיעות.** לחחר שסמך לח יכנס פסיעה לל פנים יותר משהיה לריך גמלא עגול כרת: **סמיכה שלא מלורע דלורייתא.** כשחר לשמות דגמרינן להו סמיכה מהיקשא דכחטאת כשאם בפ"ק (לעיל יח.) [יז] **תכף לסמיכה שחיטה ולו דלורייתא.** ללת משמע ליה ושמך ושחט בסומך ישמוט: **מיפיי ושמך ושחט.** הלי לסמכינהו קרא להיקישא סמכינהו כלחמרי' מה סמיכה בטהורים כו' [יח] וסמיכה דפסיעה לן מה משום דכתיב [יט] לפני ה' בשחיטה דלריכה שתהא לפנים ומשום דתכף לסמיכה שחיטה לריך שיכנס הסומך לפנים, ועשוי טמא מבחון ולסמוך בפנים מי שפשר כלחמרן לעיל שרחשו ורובו מכניס: **ולי לחמרת לו דלורייתא.** היכי פשיטא ליה סמיכה בטהורין: **בטמאין נמי ליתא.** שסומך בחון ומכניסה טהור לפנים ושוחט: **סמיכה שלא מלורע לו דלורייתא.** קשבר שלינו בכלל [יט] משמות שהרי לינו בא ללמ להכשיר בציבור שהיא לדברי מלא שהא המנע חילוק שכרים מנקבות היכא דכתיב כהן שמא בגבי מתנות כהונה ללמ גבי מנחה דכתיב [כ] לחהרן ובניו שמע מינה היכא דכתיב כהן שמא לל שנא כהן ולל שנא כהנת ואם תלמר ולי מטעם הואיל והותר לנרעתו הותר לקרויו למה לי יבא מכלל דתרוייהו סבירא להו [א]טומאה דחויה היא בצבור לימא מסייע ליה [ב]כל [ג]הסמיכות שהיו שם קורא [א] עליהן אני תכף לסמיכה שחיטה [ג]חוץ מזו שהיתה בשער נקנור שאין מצורע יכול ליכנס שם עד שמזין עליו מדם חטאתו ומדם אשמו ואי אמרת ביאה במקצת לא שמה ביאה ליעייל ידיה ולסמוך אמר רב יוסף הא מני [ד]ר' יוסי ברבי יהודה היא דאמר מרחק צפון וליעבד פישפש אביי ורבא דאמרי תרוייהו [ו]הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל (את) כל מלאכת התבנית איכא דאמרי אמר רב יוסף כל הסומך ראשו ורובו מכנים מאי טעמא [ז]כל כחו בעינן הלכך לא אפשר מאי קסבר אי קסבר סמיכת אשם מצורע דאורייתא [ח]ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא ליעול ולסמוך להדיא [ט] דרחמנא אמר אמר רב אדא בר מתנה גזירה שמא ירבה בפסיעות איכא דאמרי אמר רב אדא בר אהבה בר מתנה גזירה שמא יסמוך בשבת [י] וחמש מהן בלפון וחמש מהן בדרום שהפתח מכוון כנגד פתחו של היכל בחמלע העזרה [יא] ויכול לשחוט לפני לפונו של פתח דהוה ליה לפון וקס"ד רבי היה לחמר כל לפון העזרה כשר לשחיטת קדשים [יב] ולח לפון שבמקום לריסת רגלי כהנים וישרחל כדחמר לעיל [דף כ.]: **מרחץ לפון.** לפון הכשר (מהן) לשחיטת קדשי קדשים רחוק מן הפתח יותר מכ"ב חמה מקום לריסת ישרחל ומקום לריסת כהנים דכל חחת מהן י"ח חמה במסכת מדות (יומח לג.) [יב] מיזהו לפון מקיר מזבח ועד כותל העזרה כנגד לפונו של מזבח ותו לח הילכך לריך להחזילו בלפון המזבח ויכול לשחוט בכל לפון שבעזרה: **ונעבד פישפש.** ופירושו פתח קטן כדחמן במסכת שקלים [יג] שבמזרח בשער ניקנור ושני פתחים היו לו לחד מימינו ולחד משמלו והן מחזבח פתחים שהיו מזבחוים כנגד הפתחים. והכח [יד] פרכינן ונעביד פתח קטן בכותל לפוני של עזרה כנגד המזבח ויעמוד מלורע בחללו ויכנים ידו [טו] ויסמוך לי לגו דבילה במקלת שמה בילה: **הכל נכתב.** כך לחמר דוד כל פתח [טז] העזרה ומדותיה ובנין כל הבית נמסר לי מיד ה' ואין להוסיף על החסבון [יז] ובילה במקלת לח שמה [יח] בילה: **אמר רב יוסף.** לעולם רבי היה [יט] ודקלמרת ליעול וליסמוך כל הסומך כו': **מאי קסבר.** הלי תנא לחמר כל הסמיכות לריכות תכף לסמיכה שחיטה חוץ מזו: **ליעול וליסמוך בהדיא דרחמנא לחמר.** לו שיכנס ויסמוך: **שמא ירבה בספיעות.** לחחר שסמך לח יכנס פסיעה לל פנים יותר משהיה לריך גמלא עגול כרת: **סמיכה שלא מלורע דלורייתא.** כשחר לשמות דגמרינן להו סמיכה מהיקשא דכחטאת כשאם בפ"ק (לעיל יח.) [כ] **תכף לסמיכה שחיטה ולו דלורייתא.** ללת משמע ליה ושמך ושחט: **מיפיי ושמך ושחט.** הלי לסמכינהו קרא להיקישא סמכינהו כלחמרי' מה סמיכה בטהורים כו' [כא] וסמיכה דפסיעה לן מה משום דכתיב [כב] לפני ה' בשחיטה דלריכה שתהא לפנים ומשום דתכף לסמיכה שחיטה לריך שיכנס הסומך לפנים, ועשוי טמא מבחון ולסמוך בפנים מי שפשר כלחמרן לעיל שרחשו ורובו מכניס: **ולי לחמרת לו דלורייתא.** היכי פשיטא ליה סמיכה בטהורין: **בטמאין נמי ליתא.** שסומך בחון ומכניסה טהור לפנים ושוחט: **סמיכה שלא מלורע לו דלורייתא.** קשבר שלינו בכלל [כג] משמות שהרי לינו בא ללמ להכשיר בציבור שהיא לדברי מלא שהא המנע חילוק שכרים מנקבות היכא דכתיב כהן שמא בגבי מתנות כהונה ללמ גבי מנחה דכתיב [ה

דיבמות (דף ז.), ונקמן בריש מיזהו מקומן (דף מט.) לפי שיצא מפי מלמד מצורע לידון בדבר המדמה בנפן יד ובנפן רגל יכול לא יהא טעון ממן דמיס ומימורים לגבי מזבח ת"ל בחטאת כמפי [ב] הוא לכהן מה חטאת טעונה סמיכה ומתן דמיס ומימורים לגבי מזבח אף כל טעונין סמיכה ומתן

רבינא אמר לענין מלקות איתמר כי אתא רבין אמר רבי אבהו לענין טמא שנגע בקודש איתמר [ג]דאיתמר טמא שנגע בקודש ריש לקיש אמר רבי יוחנן אמר [א]אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה [1]בכל קודש לא תגע ורבי יוחנן אמר אינו לוקה [ב]ההוא בתרומה כתיב וריש לקיש האי קרא להכי הוא דאתא האי מיבעי ליה אזהרה [א] לאוכל בשר קודש [ג]דאיתמר אזהרה לאוכל בשר קודש מנין ריש לקיש אמר בכל קודש לא תגע רבי יוחנן אמר תני ברדלא אתיא טומאתו טומאתו מביאת מקדש מה להלן ענש והזהיר אף כאן ענש והזהיר טמא שנגע בקודש מדאפקה רחמנא בלשון נגיעה אזהרה לאוכל מדאיתקש קודש למקדש [ד]תניא כוותיה דריש לקיש [ב]בכל קודש לא תגע אזהרה לאוכל אתה אומר אזהרה לאוכל או אינו אלא לנוגע [ב] תלמוד לומר בכל קודש לא תגע ואל המקדש לא תבא מקיש קודש למקדש מה מקדש דבר שיש בו

רבינא אמר. הא דאמר עולת העיל (לב:) משמיה דריש לקיש בביאה ג מקמי: **לענין מלקות אמרה.** דכתיב לוקה בהדיא אבל לא לענין כרת דמותבינא מצורע [ד] שראה קרי דכי מיתקף ביאה לנגיעה לאזהרה מיתקף דכתיב לא תבא אבל לעולם לא מיתקף לתין עולם בנגיעה: **לטמא שנגע בקדש חיישמי.** לא ילף ריש לקיש מלקות מההוא קרא אלא לענין טמא שנגע בקודש ולא מילי נציעת מקדש כלל: **בתרומה לכיש.** דלמוכח סיפיה דקרא עד מלמא ימי טהרה שיעריב שמשה שהיא טבולת יום אלמא קסבר ביאה טבולת יום לוקה [ה] מלאת משמע אבל וכו' (ש"מ): [ו] ואע"פ שמהוסרת כפרה, וע"כ כר' (כ"י-פ): [ז] קדש בענין עד כמל"ל: [ח] דקדש מינה כל"ל (ש"מ): [ט] מינח בכרת נמקח כמ"מ: [י] שנגע בקודש (כתה"י): [יא] קרא ביה מידריש כל"ל (ש"מ): [יב] נמי נפקא (כ"י-פ): [יג] ל"ל האשם (גליון, וכ"ה בד"ו): [יד] נימא נמי מה (ש"מ): [טו] עשה דפסח דוחה כל"ל (ש"מ): [טז] ס"ק דביאה (גליון, צ"ק). ג"ל לאו דואל המקדש לא תבא אי ביאה במקצת שמה ביאה ועשה (דהכא ושמא) [דתמא] יהיה וכו' (ש"מ): [יז] ודחי לאו ועשה כדאשכחן (ש"מ): [יח] כ"מ הגיה לא צריכא דעבר ושקליה לאם דלאו ליכא ועשה הוא דאיכא וי"ל כו': [יט] כלן הס"ד ומ"ש מ"ד ה"ג וכו' (צ"ק): [כ] קודש ולא אמרינן אין מהדירין מן הדין, ותירץ כל"ל (ש"מ): [כא] ל"ל וילפינן (כ"י-ג): [כב] ל"ל דוחטאה (רא"ש נפ"י ויקרא ה טו, וע' יעב"ץ). וכ"מ ממתק מתיקת דחטאה כו' על ליכא מעילה: [כג] רחמנא ההוא דאמרי לך התם בשעריך (ח"ג, וכ"ה לפנינו ביבמות): [כד] ל"ל דכתיב (ח"ג, רא"ש). וכ"מ הנוהגת בכל

לענין מלקות איתמר. פירש בקונטרס אבל לא לענין כרת דתותבינא מצורע שראה קרי והקשה ר"ל חייס לתכתי מיכא לאקשויי לתין עשה [ט] דוחה לא תעשה ועשה לאו דנגיעה [ט] במקלת וטמא יהיה [י] לרבות טבול יום ועוד קשיא ליה לפילו לאו גרידא היכי לתי ליה [כ] הא בעידנא דמיעקר לאו לא מיקייס עשה ויש לומר דעשה שיש בו כרת חמור [ל] ודחי [יא] להו כלאשכחן בפרק תמיד מסוף שלוש ויש ודחי עשה דפסח [פסחים נט.] דעשה שיש בו כרת דוחה עשה דלאו שבתורה [יב] ועשה דמילה [יג] ל"ל דעשה שבתורה חשיב טפי מעשה דרבנן [מולין קמ:]. לא לגריכה [יד] שנטלה ע"מ לשלמה ללאו ליכא וי"ל דעשה דמצורע אף ע"ג דמיער כיון דליכא כרת לא לתי לתרוייהו אבל בפסח איכא כרת [טו] הכי גרסינן רבי יוחנן אומר לינו לוקה גבי מומרות לתרומה דקאמר שכן מפ"ז הוה מלי למיתפ נמי מגיעת קודש לוקה ואזהרתיה מקרא דבכל קדש לא תגע, ולר"י אינו לוקה משום דהאי קרא אתי לאזהרת נגיעת תרומה. ומפשטא דשמעתא נראה דלר"י טמא שנגע בתרומה לוקה מדקאמר ההוא אזהרה לתרומה, אך התוספות [שם בד"ה ההוא] לא גרסי כי אם ההוא לתרומה הוא דאתא, ופ"ה הוקשה להם דהיכן מצינו חומר בתרומה מבקדשים, דבכל קדש לא תגע מוקי לה ר' יוחנן לנגיעת תרומה אלמא לקי. ובנגיעה דקדש לא לקי. ותירץ הר"ש מדרוי"ש דה"ק ההוא לנגיעת תרומה הוא דאתא לאשמועינן דפוסל תרומה עד מלאת ימי טהרה שהיא כטבול יום, ולא קאמר דאיכא מלקות בנגיעת תרומה. והנראה מכוונתם הוא דפשיטא להו דטבול יום דעלמא פוסל את התרומה והיינו מקרא דמייתי בפרק הערל [דף ע"ה ע"ב] במים יובא וטמא עד הערב וטהר, ואמרינן התם דאיצטריך האי קרא לנגיעה דתרומה כלומר דפוסל את התרומה, והכא אשמועינן האי קרא דבכל קדש דגם זו עד מלאת ימי טהרה חשיבא כטבולת יום ארוך ופוסלת את התרומה. עוד הקשו התוספות [שם] דמ"מ קשה דאיך קאמר ר"י דקרא דכתיב ביה קדש דמיירי לתרומה, וי"ל משום דגבי האי קרא כתיב עד מלאת ימי טהרה ובקדשים עד לאחר כפרה. א"נ ע"כ צריך לאוקומה בתרומה דלקדשים נפקא לן מגזרה שוה דטומאתו טומאתו גמר לה [עכ"ל]. ויש לתמוה דהא ג"ש אצטריך לאכילה דלית לן אזהרה לטמא שאכל קדשים כי אם מג"ש זו וקרא דבכל קדש איצטריך לנגיעה ולעולת דמיירי בנגיעה דקדשים. וכבר הקשה קושיא זו הרב בעל חדושי הלכות יע"ש [מלמ"מ פי"ח מהל' מעה"ק ה"ב] ודע שמדברי רש"י פ' כל הפסולין שכתב וז"ל וכיון דבתרומה כתיב לא ילפינן מלקות בקדש ואפילו בק"ו דאין מזהירין מן הדין כו', נראה מבואר שדעתו ז"ל שלא כדעת הר"ש מדרוי"ש וס"ל דטמא שנגע בתרומה לר"י לוקה, ואולם ק"ל לכאורה לשיטה זו מההיא דגרסי' באלו הן הלוקין [דף י"ד ע"ב] ור"מ לא אמר כר"ש, ההוא אזהרה לתרומה מנא ליה נפקא ליה מאיש איש וכו', איזהו דבר ששוה בזרעו של אהרן זו תרומה, ואידך ההוא לאכילה והא לנגיעה. והשתא קשה דאם איתא דעל הנגיעה לוקה לר' יוחנן אם כן קרא דאיש איש לאכילה למה לי, אם על הנגיעה חייב על האכילה לא כ"ש. וכן כתב רש"י ז"ל בפירוש החומש סדר אמור ד"ה כל איש אשר יקרב וז"ל אין קריבה זו אלא אכילה, וכן מצינו שנאמרה אזהרת אכילת קדשים יחמור אם יאכלנו לתפי' טמא וטהור מוכלין בקערה אחת וקאמר לחמינהו [כג] לך בשעריך תאכלנו וכה לא תוכל לאכול ובין בטומאת הגוף ובין בטומאת עלמן מיירי קרא ובהוה שמעת גופה קשה דקאמר גבי מעשר וביכורים טומאת הגוף בהדיא כתיב ביה לא יאכל מן הקדשים כי אם כאן ועמהן מיירי קרא בטומאת הגוף לן מדרייהו והלא מהאי קרא מיתפי לן מדרייהו טומאת הגוף ובין בטומאת עלמ

נטילת נשמה. כרת: **ואכלי מיבעי ליה** [ו]**.** וכיון דלאכל זריקה נפקא לן מיניה היכי יליף מיניה תרתי: **לחיה טומאתו טומאתו.** מזהרת טמא שלא יאכל קדש מלמא מזהרתו מעונשו ילפי ועונשו לאכל זריקה הוא ולא לפני זריקה כדתקנו בגמ' דהקומץ רבה (מנחות כה.) [ח] יכול יהו חייבין עליו משום טומאה לפני זריקת דמים תלמוד לומר כל טהור יאכל בשר והנפש אשר תאכל בשר וגו' (ויקרא ז) הניתר לטהורים חייבין עליו משום טומאה שאין ניתר לטהורים אין חייבים עליו משום טומאה: **אם כן.** דלאוכל לאחר זריקה [ט] אתא קרא לכתוב בקדש ואתא למיעט לאחר זריקה הוא דומיא דעונש: **מחלוקת הגוף.** דההוא קאמר ר' יוחנן אינו לוקה דנפקא ליה מזהרה מעונש: **אכל טומאת בשר.** טהור שאכל את הטמא לחזהרה דידיה דהדיא כתיבי [יא] **והבשר אשר יגע בכל** טמא לא יאכל (שם) דברי הכל לוקה: **לחמר מר והבשר.** יתירא הכתיב בפיפיה והבשר כל טהור וגו': **נרצוי עליו ונלוה.** לטומאת עצמן לחיבת הקדש מכשרתם [יב] לשיעורו חולין ואע"ג דהני לאו בני מילה נינהו ואפילו הכי רבינהו קרא ורבא אמר [יג] מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל אינו לוקה מאי טעמא כיון דלא קרינא ביה [2] **וטומאתו עליו ונכרתה** לא קרינא ביה [1] **והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל** [ג] **והאמר מר והבשר לרבות** [ג] **עצים ולבונה** הכא במאי עסקינן כגון [ב] שקדשו בכלי דנעשה כמי שקרבו כל [ד] מתיריו [ג] דתנן [ד] כל שיש לו מתירים משקרבו מתיריו כל שאין לו מתירין משקדש בכלי איתמר המעלה אברי בהמה טמאה ע"ג המזבח ריש לקיש אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה מהורה אין טמאה לא ולאו הבא מכלל עשה לוקין עליו ורבי יוחנן אמר [ה] אין לוקין עליו לאו הבא מכלל עשה אין לוקין עליו מותיב רבי ירמיה [ז][3] **אותה תאכלו** ולא בהמה טמאה [ח] ולאו הבא מכלל עשה הוא [ט] **הכא מכלל עשה עשה.** כך שנויה בתוך [יב] הכרייתא ומסקינן בגמ' תעשה מיניך תלמוד לומר לך את זה לא תאכלו תלמד מלמיטרייך לא תעשה תמריה [יז] ולאו מזהרה הוא: **ד"ע ל"פ. דעשה** הוא דאיכא ותו לא: **כי פליגי בחיה.** ולא לעניין מלקות אלא לעשה ולימוד יח] נמי איפוך דרבי יוחנן לריש [יט] לקיש [כ] והכי הוה שמיע ליה לרבי יעקב: **הכוח במזה.** בהמה מלוה להקריב וחיה רשות ומיהו טומאה ולמי לא דכתיב ממשקה ישראל מן המותר ליהרמל בפרק קמץ המנחות (דף ו.) גבי טריפה: **אינו נאמר קרבן לה' מן הבהמה.** ולא פירש בקר וצאן: **הייתי אומר** כו'. כעניין שנאמר זאת הבהמה וכתיב בתריה שה [כא] תרי בקר וצאן כתיבי התם [ויקרא ג] מן הבקר ומן הצאן כתיב תרוויהו מסי עולה קרבנו מן הבקר ומסי מן הצאן קרבנו מן הכבשים: פסול לו חיטין ושעורים שאינו כמוסיף על דבריו אלא כמעביר על דבריו

נטילת נשמה אף קודש דבר שיש בו נטילת נשמה ואי בנוגע נטילת נשמה מי איכא אלא באכילה ואכתי מיבעי ליה לטמא שאכל בשר קודש לפני זריקה [ו]**דאתמר טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה** ריש לקיש אמר לוקה ורבי יוחנן אמר [א]**אינו** לוקה ריש לקיש אמר לוקה בכל קודש לא תגע לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה [א] כדתני ברדלא אתיא טומאתו טומאתו וכי כתב ההוא לאחר זריקה אם כן לימא קרא בקודש מאי בכל קודש ש"מ תרתי גופא טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ר"ל אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה אמר אביי מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל לוקה דאמר [ו] קרא [1]**והבשר** לרבות עצים ולבונה [ב] דלאו בני אכילה נינהו ואפילו הכי רבינהו קרא ורבא אמר [ג]מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל אינו לוקה מאי טעמא כיון דלא קרינא ביה [2] **וטומאתו עליו ונכרתה** לא קרינא ביה [1] **והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל** [ג] **והאמר מר והבשר לרבות** [ג] **עצים ולבונה** הכא במאי עסקינן כגון [ב] שקדשו בכלי דנעשה כמי שקרבו כל [ד] מתיריו [ג] דתנן [ד] כל שיש לו מתירים משקרבו מתיריו כל שאין לו מתירין משקדש בכלי איתמר המעלה אברי בהמה טמאה ע"ג המזבח ריש לקיש אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה מהורה אין טמאה לא ולאו הבא מכלל עשה לוקין עליו ורבי יוחנן אמר [ה] אין לוקין עליו לאו הבא מכלל עשה אין לוקין עליו מותיב רבי ירמיה [ז][3] **אותה תאכלו** ולא בהמה טמאה [ח] ולאו הבא מכלל עשה הוא [ט] **הכא מכלל עשה עשה.** כך שנויה בתוך [יב] הכרייתא ומסקינן בגמ' תעשה מיניך תלמוד לומר לך את זה לא תאכלו תלמד מלמיטרייך לא תעשה תמריה [יז] ולאו מזהרה הוא: **ד"ע ל"פ. דעשה** הוא דאיכא ותו לא: **כי פליגי בחיה.** ולא לעניין מלקות אלא לעשה ולימוד יח] נמי איפוך דרבי יוחנן לריש [יט] לקיש [כ] והכי הוה שמיע ליה לרבי יעקב: **הכוח במזה.** בהמה מלוה להקריב וחיה רשות ומיהו טומאה ולמי לא דכתיב ממשקה ישראל מן המותר ליהרמל בפרק קמץ המנחות (דף ו.) גבי טריפה: **אינו נאמר קרבן לה' מן הבהמה.** ולא פירש בקר וצאן: **הייתי אומר** כו'. כעניין שנאמר זאת הבהמה וכתיב בתריה שה [כא] תרי בקר וצאן כתיבי התם [ויקרא ג] מן הבקר ומן הצאן כתיב תרוויהו מסי עולה קרבנו מן הבקר ומסי מן הצאן קרבנו מן הכבשים: פסול לו חיטין ושעורים שאינו כמוסיף על דבריו אלא כמעביר על דבריו

והבשר לרבות עצים ולבונה. מהכא נפקא לן לחיבת הקודם מכשרת [ט] ומקשים הא לאכל בשר קמץ דפסחים (דף מז.) [י] מאי בי מדבחיא דכן כגון יין ושמן למאי ליתכשרו בחיבת הקודם כמו עצים ולבונה י"ל לחיבת הקודם מהניא לשווי אוכל מוכשר [כ] מידי דלמאי לאוכל כגון עצים ולבונה שהוא דבר עב וקשה כעין אוכל מצוי לשוויי המשקה כאוכל מוכשר [כ] לא מהניא לחיבת הקודם ואם תאמר הא לאכל בשר קמץ דפסחים (דף מז.) [י] מאי בי מדבחיא דכן כגון יין ושמן למאי ליתכשרו בחיבת הקודם כמו עצים ולבונה י"ל לחיבת הקודם מהניא לשווי אוכל מוכשר [כ] מידי דלמאי לאוכל כגון עצים ולבונה שהוא דבר עב וקשה כעין אוכל מצוי לשוויי המשקה כאוכל מוכשר [כ] לא מהניא לחיבת הקודם ואם תאמר הא לאכל בשר קמץ דפסחים (דף מז.) [י] מאי בי מדבחיא דכן כגון יין ושמן למאי ליתכשרו בחיבת הקודם כמו עצים ולבונה י"ל לחיבת הקודם מהניא לשווי אוכל מוכשר [כ] מידי

ג"ם (דף מו:):

שקדש בכלי. תימה מה קידוש כלי יש בעצים למי מה שמבקעין אומו בקולדוס כשהיו מתליעים אומו הא קולדוס אינו כלי אית דלמשמע בתוספתא [ט] כדתניא השומל קולדוס של הקדש נקע בו ונפ מבירו ונקע בו כולן מעלו נתנה לחבירו וחבירו לחבירו הרשאן מעל והשני לא מעל ובעולה אינו כן נתנה לחבירו וחבירו לחבירו כולן מעלו ובקולטרס פירש דמיירי הכא בעצים שמתה בחמתת [יח] כלי שרת מעל המזבח עם גחלים ואין [יט] משמע דמשמע תמיד (דף כח:) משמע שהיה מותה מן המוכנות הפנימיות [כו] ומיהו י"ל לא בתרומת הדשן מיירי אלא ביוה"כ [כא] שמותה גחלים לקטרת ונראה דקידוש כלי בעציס היינו דמשכי [כח] דקולדוס לאו כלי שרת הוא כדאמר בפרק י"ב (דף קא.) עצים כמה אלא מאי לאו כמה דלא משכי להו לגיזרין אע"ג [כט] דקולדוס לאו כלי שרת הוא כדאמר בפרק י"ב (דף קא.) עצים כמה אלא מאי לאו כמה דלא משכי להו לגיזרין אע"ג [כט] דקולדוס לאו כלי שרת הוא כדאמר בפרק י"ב (דף קא.) עצים כמה אלא מאי לאו כמה דלא משכי להו לגיזרין

אותה תאכלו. מסיפא סמיך [כ] מן דקתני בתורת כהניס [ל] מן לי אלא בעשה אלא מעשה מנין: **שאינו כמעביר על דבריו.** מע"פ שאין זה מביא אלא מן החיה לבדה, כיון דמרלונו מביא הקרבן אין זה מעביר שהרי תלה בדעתו: **אלא כמעביר על דבריו.** ל"ע בגמילה [לא] (דף כ:) ובפ' אלמנה ניזונת (כתובות נח:) **גבי זבן לי ליתכא ואזיל וזבן ליה כורא:**

מסורת הש"ס

(ו) מכות יד:, ג) [לקמן מו: **ג**] מעילה י. לקמן מה:, **ד**) [מכות יח: ע"ש], **ה**) [פסחים מח: יבמות נד: ו: סח. עג: חולין פג.] ת"כ שמיני פרשי ג ה"א, ירוש' כלאים פ"ח ה"א, ביכורים פ"א ה"ה, פ"ב ה"א, שבת פ"ז ה"ב, פסחים פ"א ה"ד, יבמות פ"ח ה"ב, קידושין פ"ד ה"ו, סנהדרין פ"ה ה"ג פ"ז ה"ה וע"ש ה"ו, **ו**) עי' מכילתא משפטים פ"ב, **ז**) ת"כ ויקרא נדבה פרש' ב ה"ו, **ח**) ות"כ צו פרש' ט ה"ח, **ט**) חולין לו:, **י**) הציון אינו מדויק וצ"ל יז. ע"ש רדו"ק, **כ**) [וע"ע תו' פסחים יט. ד"ה ולמאי, מגיגה כג: ד"ה והא, מנחות כפ. ד"ה ילפו, חולין לה. ד"ה חלין], **ל**) מעילה פ"ב ה"א, **מ**) עי' תוס' לקמן סד. ד"ה מן:, **נ**) [וע"ע תו' מנחות קפ. ד"ה מעשיו], **ס**) [וע' מכות **ע**) שמיני פ"ג ה"ב:

תורה אור השלם

1. וְהַבָּשָׂר אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף וְהַבָּשָׂר כָּל טָהוֹר יֹאכַל בָּשָׂר:
ויקרא ז, יט
2. וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל בָּשָׂר מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיהוָה וְטֻמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמֶּיהָ: ויקרא ז, כ
3. כִּל מִפְרֶסֶת פַּרְסָה וְשֹׁסַעַת שֶׁסַע פְּרָסֹת מַעֲלַת גֵּרָה בַּבְּהֵמָה אֹתָהּ תֹּאכֵלוּ:
ויקרא יא, ג
4. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי יַקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן לַיהוָה מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבָּקָר וּמִן הַצֹּאן תַּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם: ויקרא א, ב
5. וְאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ שׁוֹר שֶׂה בְּשֵׂבִים וְשֶׂה עִזִּים: אַיָּל וְצֶבִי וְיַחְמוּר וְאַקּוֹ וְדִישֹׁן וְתֹאוֹ וָזֶמֶר: דברים יד, ד-ה

הגהות הב"ח

(ו) גמ' דכתי כל לוקה לחמר מר והכתי: (ב) רש"י ד"ה ס"ג ורבא וכו' נלחמר זריקה הס"ל ומיבעי ליה למקמך: (ג) ד"ה דיימי מומב וכו' ולכי הס"ל ולחמ"כ מ"ם ת"ל בקר וצאן תני נקר:

שינויי נוסחאות

א) אינו לוקה רבי יוחנן לטעמיה דאמר דתני ברדלא וכו' כל"ל (*ש"מ, ילקו"ש): ב) נקמ"ל מ"ו נוסף הא עצים ולבונה, וע' תוליז לו סע"ב: ג) ס"ל מחלוקת בטומאת בשר אבל בטומאת הגוף ד"ה אינו לוקה (*ש"מ) וע' רש"י ודק"ס: ד) תימה כל ליתא בכ"י וכ' ילקו"ש: ה) אמר אינו לוקה לאו הבא וכו' כל"ל (*ב"ש): ו) איתמר המעלה אברי חיה למזבח רבי יוחנן וכו' (שמכ"י): ז) בכ"י וכ' נוסף ולאו הבא מכלל עשה וכ"ס ביל"ק: ח) תימה עשה וכ"ס ביל"ק: ס: ט) בכתה"י: בא] נכתה"י נוסף תקריבו, וכ"ס ביל"ק"ש וסס נוסף עוד אין לך בבהמה אלא בקר וצאן, הא למה זה דומה וכו', והסמר ליתא. וע' דק"ס: י) זריקה לחודיה אתא (כתה"י): יא) כתיבא (כי"פ): יב) אמר מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל אינו לוקה. בטומאת הגוף הוא דאמר ריש לקיש לוקה דנפקא ליה מבכל קודש לא תגע אבל וכו' כל"ל (ש"מ, וכנ"ז בכתה"י): יג) כ"ל דטומאת (צ"ק, ד"ו ב, ג): יד) כ"ל דתניא (כתה"י וד"ו): טו) כ"ל טהורה (*ש"מ): טז] בתוך הברייתא נמחק, וכ"ל בתורת כהנים (צ"ק). וע' ת"כ שמיני ריש פ"ג. וכ"מ גורס בתוך המשנה ומסקינן אין לי אלא בעשה, בלא תעשה כו': יז] נ"ל אחריגא (כתה"י וד"ו ב, ג): יח] נ"ל ואמוראי (ש"מ, צ"ק). וכ"ל ואיפוכי: יט] כ"ל לדריש (כתה"י וש"מ): כ] מהבשר כל"ל (צ"ק): כא] שמעינן (ש"מ): כב] בעי (ש"מ): כג] כ"ל ומדאורייתא (ש"מ): כד] דרבא ואביי כל"ל (ב"ש): כה] במחתה שהיא כלי (ש"מ): כו] ואין משמע כן (ש"מ): כז] הפנימיות ולא היה חותה עצים כלל ומיהו [מיכת י"ל ליתא בד"ו] לא וכו' כל"ל (ש"מ): כח] ל"ל דמשפי. וכן בסמוך ל"ל משפי (ש"מ, צ"ק): כט] אע"ג דקורדום לאו כלי שרת הוא נמחק (ח"ג), מחל בס"מ גרס לה, ומס נוסף מ"מ חיתוכו ותיקונו חשיב להו כלי שרת כדאמר כו': ל] במ"ז מוסק מיכת במעילה ועכ"ל: